

ΕΚΠΟΜΠΗ: ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

ΗΜΕΡΟΜ.: ΣΑΒΒΑΤΟ 12/6/71

ΩΡΑ : 8.30 π.μ.

(Πέντε αντίγραφα)

X6.15

(Πέντε αντίγραφα)

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

(ΕΛΛΗΣ ΠΑΙΩΝΙΔΟΥ)

Πόσα μικρογεγονότα της καθημερινής μας ζωής αφήνουμε να περνούν τελείως άπαρατήρητα, άσχολίαστα. Ίσως γιατί γίνονται με τον ίδιο κίνηση τρόπο, ώστε να κατάντυσαν τελείως κοινά.

Ο ταχυδρόμος, ο ταχυδρόμος, που διασχίζει κάθε μέρα τις γειτονιές, κουβαλώντας στη τσάντα του ανάκατες χαρές και λύπες.

Μας μιλάει για αυτόν στο κείμενό της, που θα σας διαβάσει τώρα ή συνεργάτιδά του προγράμματος μας Έλλη Παιονίδου.

Στις 9 άκριβώς ξέρουμε πώς θα περάσει ο ταχυδρόμος. "Ό,τι κι αν κάμνουμε, εκείνη την ώρα έχουμε στημένο το αντί στην πόρτα. "Όχι πώς περιμένουμε τίποτα το σπουδαίο, αλλά να, είναι μία συνήθεια που μας άκολουθεί από παιδί.

Ίσως από τα έφηβικά χρόνια, που περιμένουμε το γράμμα του πρώτου αγαπημένου. Τέ καρδιοκτύπι, τότε, τέ συγκίνηση. Ζωγραφίζαμε τεράστιες καρδιές και ματωμένα βέλη και βάζαμε σ' αυτές όλη την άγνότητα του νέου που μόλις ξυπνά, που μόλις νιώθει τον κόσμο και την όμορφιά.

Ο ταχυδρόμος είναι συνδεδεμένος μ' αυτή τη νοσταλγία. Ύστερα, δεν έχει, βλέπετε, ένα επάγγελμα άχαρο. Δεν έχει ούτε και πάρε-δώσε με λεφτά μαζί μας. Άπλως μας έξυπηρετεί, χωρίς άμεση ανταμοιβή, χωρίς το τόσο σύνηθες στην έποχή μας άντάλλαγμα από μέρους μας.

Ο ταχυδρόμος είναι μία μορφή συμπαθητική, όπως κι αν είναι το πρόσωπό του. Είναι ένας καθημερινός σταθμός στη ρουτίνα, ιδίως των γυναικών που δεν εργάζονται, που όλη μέρα άσχολούνται με το νοικοκυριό.

Παρακολουθώ τη γειτονοπούλα μου, μία κοπέλλα γύρω στα 20. Όλη μέρα δεν την νιώθει στο σπίτι. Τη στιγμή που θ' άκουσ τη ή μοτοσυκλέττα του ταχυδρόμου, θα πεταχθεί κι' αυτή έξω, ξαναμμένη.

Όταν έχει γράμμα, λάμπει. Όταν δεν έχει, μελαγχολεί. Ψοτσόο κάθε πρωί περιμένει. Αυτό έχει τη σημασία.

Κάποτε, κάθεται και σκέφτομαι. Φαντάσου ότι ο ταχυδρόμος κουβαλά πάνω του μηνύματα που για σένα ίσως έχουν τεράστια σημασία. Ίσως μεταφέρει στο σάκκο του μία μεγάλη χαρά ή ένα θάνατο.

Ένα λεπτό πριν περάση, είσαι ανέμελος, από άγνοια. Ένα λεπτό μετά, όλα αλλάζουν.

Τό τηλεγράφημα είναι κάτι άλλο. Είναι κάτι τό έπαύγον, τό βιαστικό. Λαβαίνοντάς το, ξέρεις ότι με μερικές λέξεις, τίς πιδ άπαραίτητες, θα πάρης ένα μήνυμα μέσον ενός τρίτου. Τό γράμμα κρύβει μέσα του τήν ανθρώπινη παρουσία, λίγα λόγια ζεστά, τόν κόπο και τίς σκέψεις που άφιέρωσε σ'αυτά τό πρόσωπο που σου γράφει. Γι'αυτό και τό περιμένεις, όπως περιπου περιμένεις μιá φέλη για τόν πρωτό καφέ. Κι'ό ταχυδρομος φέρνει αυτή τήν ανθρώπινη παρουσία, έτσι που στο τέλος γίνεται κι'αυτός ο ίδιος ή ανθρώπινη παρουσία που περιμένεις.

Ψαντασθήτε πόσο άδεια θάταν ή μέρα μας χωρίς αυτόν....."

.....

M.M.